

עמ"ת 17793/07/19 - יצחק סויסה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 17793-07-19 סויסה (עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 231018/2019

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עוררים	יצחק סויסה (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום בגין התפרצות לדירת מגורים, הפרת הוראה חוקית.
2. על פי עובדות כתב האישום, חרף הוראה שניתנה במ"ת 25868-07-17 (כב' השופט סימי פלג קימלוב) התפרץ העורר לדירה השייכת למאיר זגורי, ברח' בנציון ישראלי 71 קרית חיים, וגנב מתוכה כסף מזומן וכרטיסי אשראי.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה כנגד העורר בקשה למעצר עד תום ההליכים כנגדו.
4. ביום 14/6/19 קבע בית המשפט קמא (כב' השופט ביטון פרלה) קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האישום.
5. עקב קביעה זו ניתנה הסכמה מצד העורר (!) למעצר העורר עד תום ההליכים כנגדו; ביום 1/7/19 נעצר העורר כאמור עד תום ההליכים.
6. טיעוני הערר מכוונים כנגד קביעת הראיות; אליבא העורר העובדה כי לא נתפס על גופו דבר הקושר אותו לגניבה, אומרת דרשני; זאת ועוד- העד המרכזי מתאר מרדף אחר העורר, אך העורר מוגבל בהליכתו (סובל מנכות ופלטינות ברגליו), וגם בכך קושי; עוד מציינ העורר כי בתמונות מצלמת אבטחה נצפה הפורץ אוחז בתיק אך בתיק לא התגלו ממצאים כלשהם הקושרים העורר לתיק (טביעת אצבע או ממצא דנא).
7. בחנתי חומר הראיות בתיק; יש לזכור כי לשלב בו אנו מצויים, אין די בקשיים או סתירות, כאלו ואחרים; כידוע, בשלב המעצר אין בית המשפט נדרש למהימנות הדברים, ורק סתירות מהותיות ופירכות היורדות לשורש

גרסה עלולות לקעקע תשתית ראייתית

8. ראה לעניין זה למשל- בש"פ **5599/18 קוצר נ' מ"י**. ראה גם בש"פ **ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11). פסקה 9 להחלטה. אעבור בקצרה לראיות.
9. הודעת שלומי אברהם מיום 28/5/19 מפרטת הכיצד אותו שלומי שמע צעקות "גנב גנב" מכיוון הבית אותו הוא משכיר; שלומי מתאר כי ראה את שוכר הדירה גבריאלי, וזה אמר לו כי גנבו לו את הארנק והתיק; הגנב נראה נמלט לכיוון רחוב משמר העמק; שלומי מתאר הכיצד רץ לאותו כיוון וראה לנגד עיניו "בחור עם חולצה לבנה" רץ כשבידו תיק וקופסה; שלומי מתאר את החשוד זורק התיק והקופסה שאחז, ואז פסק המרדף (שכן שלומי ניגש לאתר התיק והקופסה). בהמשך, בחלוף דקות ארוכות, החל שלומי בסריקות, ולטענתו איתר את החשוד (המשיב דן). העד שלומי מציין "אני בטוח באותו אדם שרדפתי אחריו". שלומי אישר כי הוא מכיר את המשיב בהיותו מתפלל בביכנ"ס "בן ציוני" בו היה שלומי מספר פעמים.
10. הודעת מאיר זגורי, השוכר, מיום 28/5/19 תואמת אחת לאחת הודעת שלומי; מאיר מתאר הכיצד נתקל במשיב בתוך דירתו "בן אדם לבוש ג'ינס וגופיית סבא לבנה כהה עור"; מאיר מציין כי אינו מכיר את המשיב.
11. בהודעה מיום 29/5 שב שלומי על עיקרי עדותו; ביום 30/5 בהודעתו אף הרחיב שלומי הדברים וציין כי זמן קצר ביותר לאחר תחילת המרדף כבר ראה את המשיב, אוחז בדברים (וגבריאלי אף זיהה את התיק שנזרק כשלו- שו' 13), ולדבריו- "זאת אומרת שאין סיכוי שזה היה מישהו אחר".
12. המשיב עצמו בהודעתו מיום 28/5/19 אישר כי היה ברחוב בו בוצעה ההתפרצות (אלא שטען ששה שם יום קודם), טען כי אכן הגיע אליו שלומי והאשים אותו בהתפרצות.
13. בהודעה מיום 30/5/19 עומת המשיב עם סרטוני האבטחה; המשיב הכחיש כי היה במקום.
14. הסרטונים מעלים כי אדם הנראה דומה למאפייני המשיב נצפה בכל הסרטונים; לבוש אותו אדם תואם את הלבוש שנתפס על גוף המשיב (מסמכים- ז,יא,כ); המסלול תואם את טענות העד שלומי; מצלמת האבטחה מלמדת על אדם האוחז תיק וקופסה, כנטען ע"י שלומי וע"י גבריאלי, ואכן גבריאלי יוצא אחריו.
15. קיים עד מרכזי (שלומי) אשר אם בית המשפט יאמין להודעתו, יביא הדבר להרשעת המשיב; קיימות ראיות אובייקטיביות התומכות משמעותית בעדות העד- המצלמות (מאפיינים הדומים למשיב), עדות השוכר- גבריאלי. אשר לטענות המשיב לגבי אמינות הזיהוי- אפנה לבש"פ 8526/18 **כנעאן נ' מ"י**. מקום הדברים בתיק העיקרי.
16. הדמות הנצפית במצלמות נראית כסובלת מבעיה פיזית, בדומה למשיב (ויש בכך מאפיין משמעותי);

הבגדים דומים למתואר, מבנה הגוף, זקן, נעליים.

17. אין כל משמעות לעובדת היות המשיב "נינוח ולא מזיע" את הגיעו השוטרים ועת עומת המשיב מול שלומי; חלף זמן בו שלומי אסף את החפצים שהושלכו וחזר לחיפוש אחר המשיב ודי היה בכך להסדיר נשימה; זאת ועוד- אין גם משמעות לכך כי המשיב "הצליח" להגיע לביתו חרף מוגבלותו הפיזית; אין חולק כי למשיב היה יתרון שיצא לדרכו לפני שלומי שדלק אחריו, שהרי שלומי שמע את גבריאלי, יצא ושוחח עם גבריאלי, ורק לאחר מכן החל לדלוק לאחר המשיב, לכיוון אליו הפנה אותו גבריאלי.

18. על כך יש להוסיף הסתירה בין הודעות המשיב באשר לשהייה שלו מתחת לבית ובין עדות חברו ושכנו- שרון, אשר סיפר כי המשיב הגיע רק זמן קצר לפני מעצרו. אמנם- לא נמצא כל ממצא פורנזי על הקופסה שנזרקה, אך מסלול הזריקה תואם טענות העדים, והתיק זוהה ע"י הזוכר גבריאלי.

19. **די בראיות לעיל על מנת לבסס תשתית לכאורית, המספיקה לשלב זה**, אף מבלי להידרש לניתוח בית המשפט קמא באשר ליכולת לעשות שימוש בעדות האם- אם המשיב.

20. אשר לניתוח זה- אציין כי בית המשפט קמא יכול להעריך אפשרות שימוש בראיה גם אם מוטל ספק לגבי קבילותה; דומני כי ההלכה המתאימה למקרה זה הנה הלכת בש"פ 6718/14 **סוויסה נ' מ"י**.

21. כאמור, סבורני כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא, וקיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת האישום; על כן דינו של הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ט, 16 יולי 2019, בהעדר הצדדים.